

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 11C/1/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716211031
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Kubusová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2019:8716211031.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad v konaní pred sudkyňou JUDr. Máriou Kubusovou v právnej veci žalobcu: N. Z., D.. XX.XX.XXXX, N. D. XXX/XX, XXX XX Z., práv. zast.: JUDr. Ing. Adrián Cupák, advokát, IČO: 40 803 350, so sídlom Dr. Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník, proti žalovanému: O. S., D.. XX.XX.XXXX, N. Š.A. XXX/X, XXX XX G., práv. zast.: Advokátska kancelária JUDr. Ivan Savčák, advokát, IČO: 42 230 080, so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, o náhradu škody 2 258,-eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1 115,72 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 115,72 eur odo dňa 1. 5. 2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd konanie v časti istiny 1 142,28 eur z a s t a v u j e.

III. Žalobca má pr á v o na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Podaným návrhom sa žalobca domáhal úhrady sumy 2 258,- eur, pričom podaný návrh odôvodnil tým, že u žalovaného bol zamestnaný v období od 14.1.2015 do 31.3.2015 a to v spoločnosti M-STAMAT, s.r.o., Hurbanova 11, Bardejov, IČO: 45 974 888 zastúpenej konateľom O. S., spoločnosť zanikla v dôsledku zlúčenia so spoločnosťou Szabono, s. r. o. Žalobca uvádza, že pre zamestnávateľa vykonával závislú činnosť od 14.1.2015 do 31.3.2015. Z obžaloby Okresnej prokuratúry Bardejov je zrejmé, že žalovaný ako konateľ spoločnosti M-STAMAT, s.r.o. uzatvoril so žalobcom dohodu o pracovnej činnosti od 14.1.2015 do 31.3.2015, v ktorej je uvedený rozsah pracovného času max. 10 hodín týždenne, pričom však žiadateľa vysielal na turnusový výkon práce do ČR s pracovným fondom 12 hodín denne.

2. Okresný súd Bardejov rozsudkom zo dňa 20.2.2017 č. k. 2T/70/2016-743 uznal za vinného žalovaného O. S., nar. XX.X.XXXX, H. N. Š. XXX/X, G., P. N., pretože uviedol nepravdivé údaje o závažných skutočnostiach vo výkazoch slúžiacich na evidenciu zamestnancov, čím spáchal zločin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1, 3 Tr. zákona. Okresný súd Bardejov v rozsudku s nárokom na náhradu škody odkázal na občiansko-právne konanie.

3. Právny zástupca žalovaného sa k návrhu na začatie konania vyjadril dňa 14.6.2017, kde žiadal, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko vznáša námietku premlčania a má za to, že žalobca sa snaží obohatiť na úkor žalovaného. Uviedol, že žalobca súhlasil so stanovenou odmenou za vykonanú prácu a aj nastúpil do práce a vycestoval do ČR a nárok si uplatnil po viac ako dvoch rokoch, a preto nárok nie je preukázaný.

4. Súd sa zaoberal otázkou pasívnej legitímácie žalovaného a rozhodol, že v uvedenej právnej veci je pasívne legitimovaný žalovaný ako fyzická osoba, nakoľko Okresný súd Bardejov rozsudkom zo dňa 20.2.2017 sp. zn. 2T/70/2016 uznal žalovaného za vinného, pričom poškodeného - žalobcu odkázal s

nárokmi na náhradu škody na civilný proces. Proti tomuto rozsudku žalovaný nepodal odvolanie. Pasívna legitímácia vyplýva z rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/70/2016. Z vykonaného šetrenia podľa rozsudku Okresného súdu Bardejov súd mal preukázať, že žalovaný vysielal zamestnancov okrem iných aj žalobcu na turnusový výkon práce do ČR iba s pracovným fondom od 8 hodín do 12 hodín denne, ale Sociálnej poisťovni zasielal nepravdivé mesačné výkazy poistného a príspevkov a taktiež príslušným zdravotným poisťovniam zasielal nepravdivé výkazy preddavkov na poistné, na verejné zdravotné poistenia za príslušné kalendárne mesiace, v ktorých uvádzal hrubo skresľujúce údaje v rozpore s ustanoveniami zákonov: zákon č. 213/2001 Z. z., zákonník práce, zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, zákon č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona, zákon č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve v znení neskorších zmien a doplnkov, zákon č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, v úmysle zabezpečiť sebe neoprávnené výhody a v úmysle, aby sa vyhol odvádzaniu správnej výšky odvodov sociálneho a zdravotného poistenia. Z citovaného rozsudku bolo preukázané, že žalobca - N. Z. od 14.1.2015 do 31.3.2015 vykonával pracovnú činnosť v prospech žalovaného a za mesiac január mal žalobca nárok na 18 dní, za mesiac február mal nárok za 25 dní, za mesiac marec má nárok žalobca na 25 dní odpracovaných v prospech žalovaného. Z vyjadrenia žalovaného je nesporné, že žalobca odpracoval 39 dní, resp. 40 dní spolu s jednou jednodňovou cestou v mesiaci a taktiež žalobca má nárok na náhradu za nevyčerpanú dovolenku. Je nesporné, že sa sporové strany dohodli na vyššej mzde ako je uvedená v dohode o pracovnej činnosti. Súd priznal žalobcovi náhradu vo výške 2 258,-eur v hrubom - brutto a to vo výške po odpočítaní zákonných zrážok a odvodov s úrokom z omeškania vo výške 5 % odo dňa 1.5.2016. Súd nárok žalobcu vyhodnotil ako dôvodný a vyhovel návrhu v celom rozsahu.

5. Podľa ustanovenia § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

6. Právny zástupca žalobcu v podaní doručenom súdu dňa 5.6.2018 uviedol, že žalobca berie žalobu späť v časti istiny 1 142,28 eur a žiada, aby súd v tejto časti konanie zastavil a zotrúva vo zvyšnej časti na žalobe, a to v sume 1 115,72 eur, kde zároveň uviedol, že je nesporné, že žalobca odpracoval 39 dní, resp. 40 dní spolu s jednodňovou cestou v mesiaci, čo predstavuje sumu na stravnom vo výške 975,72 eur a ďalej jedná sa o zrážku vo výške 140 eur, ktorú vykonal žalovaný v rozpore so zákonníkom práce. Žalobca si uplatňuje titulom náhrady výdavkov a stravného v zmysle § 13 zákona č. 283/2002 Z. z., a to za mesiac január mal podľa vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu žalobca nárok na 18 dní vrátane jedného dňa cesty - stravného, čo predstavuje 10 800 Kč (600 Kč x 18 dní), za mesiac február mal žalobca nárok na 25 dní stravného, čo predstavuje sumu 15 000 Kč (600 Kč x 25 dní), za mesiac marec mal žalobca nárok na 25 dní vrátane jedného dňa cesty - stravného, čo predstavuje 15 000 Kč (600 Kč x 25 dní) - 577 eur. Spolu za jednotlivé mesiace to predstavuje sumu cca 1 579,74 eur, ktoré si žalobca nenárokoval v žalobe.

7. Okresný súd Poprad rozhodol rozsudkom dňa 5.6.2018 č.k. 11C/1/2017-108. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 20.5.2019 zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok na pojednávaní dňa 5.6.2018, ktoré sa začalo o 11:00 hod. a ešte pred týmto pojednávaním žalobca doručil súdu písomné podanie, v ktorom okrem iného uviedol, že berie späť žalobu v časti istiny 1 142,28 eur a žiadal, aby súd konanie zastavil.

8. Právny zástupca žalobcu vo svojom podaní zo dňa 5.6.2018 žiada, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu stravného podľa § 13 zákona č. 283/2002 Z. z., a to v sume 975,72 eur a taktiež neoprávnenú zrážku zo mzdy za mesiac marec 2015 vo výške 140 eur. Celkovo nároky, ktoré si uplatňuje žalobca voči žalovanému predstavujú sumu 1 115,72 eur.

9. Súd mal preukázať z listinných dôkazov predložených zo strany žalobcu, že dňa 13.1.2015 uzatvoril žalovaný so žalobcom dohodu o pracovnej činnosti, a to na dobu do 22.12.2015, odmena za vykonanú prácu bola dohodnutá na 2,20 eur za hodinu. Právny zástupca žalovaného uviedol, že následne sa dohodli na odmene 3,00 eur za hodinu. Žalovaný tvrdí, že dohoda bola ústna na 3,50 eur za hodinu, avšak žiaden listinný dôkaz, ani žiaden dôkaz nepredložil čo sa týka dohodnutej hodinovej odmeny za vykonanú prácu. Žalovaný nepopiera uvedenú sumu 3,00 eur ako hodinovú odmenu, preto má súd za to, že dohodnutá odmena bola 3,00 eurá za hodinu.

10. Ďalej mal súd preukázať, že dňa 31.3.2015 zmluvné strany uzatvorili dohodu o skončení dohody o pracovnej činnosti. To znamená, že predmetom konania je úhrada nárokov zamestnancovi, a to v zmysle § 13 zákona č. 283/2002 Z. z. nakoľko žalobca vykonával prácu v Českej republike, čo ani nepopiera žalovaný a v zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. má žalobca nárok ako zamestnanec na stravné

a náhradu cestovných výdavkov. Žalovaný neposkytol žalobcovi žiadne náhrady týkajúce sa stravného a cestovných výdavkov. Podľa § 2 ods. 2 zákona o cestovných náhradách - zahraničná pracovná cesta podľa tohto zákona je čas pracovnej cesty (ods. 1) v zahraničí vrátane výkonu práce v zahraničí do skončenia tejto cesty. Žalobca má za každý odpracovaný deň v ČR v zmysle citovaného zákona nárok na stravné v sume 600 Kč.

11. Súd sa zároveň zaoberal námietkou zo strany žalovaného, kde ako dôvod uviedol, že so žalobcom bola uzatvorená dohoda o pracovnej činnosti, nakoľko samotný žalobca odmietol uzatvorenie pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou a dôvodom mala byť tá skutočnosť, že žalobca má poberať invalidný dôchodok, pretože mu bola uznaná miera poklesu zárobkovej činnosti vo výške 70 %. Súd poukazuje na skutočnosť, že jedná sa o zavádzajúce tvrdenie nakoľko žiadna takáto podmienka sa nevyžaduje a zároveň umožňuje invalidnému dôchodcovi vykonávať pracovný pomer, aj keď je poberateľom invalidného dôchodku, a to v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. Súd mal preukázané aj z trestného spisu, že žalobca vykonával práce pre zamestnávateľa, a to minimálne 10 hodín denne. Za mesiac január 2015 podľa vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného odpracoval 17 pracovných dní, za mesiac február 13 pracovných dní a za mesiac marec 9 pracovných dní. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca podal na Okresný súd Poprad žalobu 19.12.2016 a jedná sa o nárok uplatnený v súvislosti s pracovnoprávnym vzťahom, ktorý vznikol titulom vykonania prác v prospech žalovaného. Súd mal preukázané, že žalobca vykonával práce v prospech zamestnávateľa na území Českej republiky a žalobca si uplatňuje nárok titulom stravného, ktoré bol povinný zamestnávateľ uhradiť žalobcovi. Dohoda o ukončení dohody o pracovnej činnosti bola uzavretá dňa 31.3.2015 to znamená, že žaloba, ktorú podal žalobca nie je premlčaná, nakoľko sa jedná o všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu, a to v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka.

12. Súd má za to, že v konkrétnom prípade nie je možné aplikovať dohodu o pracovnej činnosti podľa ust. § 228a a to z dôvodu, že nie sú splnené podmienky, a to rozsah vykonávania prác a to najviac 10 hodín týždenne, nakoľko aj sám žalovaný uviedol, že žalobca vykonával práce viac ako 10 hodín týždenne. Rozsah práce nesmie prekračovať 10 hodín v každom jednotlivom týždni. To znamená, že zamestnávateľ je povinný uhrádzať stravné nároky, ktoré z toho plynú nakoľko dohoda o pracovnej činnosti, ktorú uzatvorili zmluvné strany bola zastierací manéver a to z dôvodov, ktoré boli uvedené v rozhodnutí o vznesení obvinenia.

13. Súd pri hodnotení celkovej dĺžky nárokovateľnej časti zo strany žalobcu, ktorý uviedol vo svojom návrhu, že požaduje náhradu stravného za mesiac január 18, resp. 17 dní, za mesiac február 25 dní stravného a za mesiac marec stravné za 25 dní, súd poukazuje zároveň na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu zo dňa 5.6.2018, z ktorého vyplýva, že z vyjadrenia žalovaného je nesporných odpracovaných žalobcom 39 dní, čo predstavuje sumu 975,72 eur a uvedenú sumu aj žalobca požaduje titulom stravného. To znamená, že súd má za to, že žalobca odpracoval za mesiac január 17 dní, za mesiac február 13 dní a za mesiac marec 9 dní, čo súd mal potvrdené aj zo strany právneho zástupcu žalovaného a to predložením Evidencie dochádzky žalobcu za jednotlivé mesiace, čo súhlasí s výpočtom právneho zástupcu žalobcu. To znamená, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom náhrady stravného istinu vo výške 975,72 eur.

14. Sám žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 1.2.2017 uviedol, že žalobcovi zo zálohy stiahol 80 eur, ktoré boli vrátené zamestnancovi Z. M.. Súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný nemal žiaden právny titul vykonať zrážky zo mzdy, nemal žiadnu listinu, ktorá by ho oprávňovala vykonať zrážky zo mzdy. Zákonník práce presne špecifikuje na základe akých právnych skutočností je možné realizovať zrážku zo mzdy, a to v § 131.

15. Sumu 60 eur, ktorú podľa vyjadrenia žalovaného žalovaný strhol žalobcovi z dôvodu, že žalobca utiekol z práce bez udania dôvodu za úhradu ubytovania, ktoré sa platí vopred, žalovaný uviedol až v roku 2017 vo svojom čestnom prehlásení dňa 1.2.2017, že tieto zrážky boli realizované a uviedol dôvod. Súd poukazuje na to, že žalovaný uvedenú skutočnosť prehlásil až v roku 2017 a súd opätovne poukazuje na ustanovenie § 131 zákonníka práce, ktorý upravuje realizáciu výkonu zrážok. Podľa súdu tieto zrážky neboli dôvodné, aj keď žalobca uzatvoril dodatok k dohode o pracovnej činnosti zo dňa 14.1.2015, v ktorom v bode 5. sa uvádza v písm. b) za neospravedlnené opustenie pracoviska a za opustenie pracoviska skôr ako bolo pred vyslaním na pracovnú cestu dohodnuté - 70 eur/deň má zamestnávateľ právo krátiť mzdu v nižšie uvedených prípadoch. Žalovaný neuviedol presne z akého dôvodu a kedy žalobca opustil pracovisko, a či je to neospravedlniteľné opustenie pracoviska. Žalovaný len sám konštatoval, že vykonal zrážku zo mzdy. Súd uvedenú konštatáciu nepovažuje za dôvodnú, dôveryhodnú, nakoľko nespĺňa základné zákonné atribúty, ktoré sú potrebné pri tom, aby žalobca mal vedomosť o tom na základe čoho žalovaný realizoval takúto zrážku, či je dôvodná alebo nie. Účastníci pracovnoprávného vzťahu majú rovnaké práva a rovnaké povinnosti. To znamená, že aj v prípade, ak

by žalovaný postupoval v zmysle zákona, tak by žalobca mal možnosť sa brániť, čo však žalobcovi nebolo známe. Z tohto dôvodu súd zrážky zo mzdy, ktoré realizoval žalovaný, ktoré aj sám žalovaný potvrdil, a to v sume 60 eur a 80 eur, spolu 140 eur považuje za nezákonné a v rozpore so zákonom, a preto súd zaviazal žalovaného aj na úhradu tejto sumy. Súd vyhovel žalobe v celom rozsahu tak ako to požadoval žalobca.

16. Zároveň súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 115,72 eur od 1.5.2016 do zaplatenia (§129 ods. 1 Zákonníka práce).

17. Podľa ustanovenia § 217 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. 2T/70/2016-790 bol vydaný dňa 20.2.2017 a žalobca podal žalobu na súd dňa 19.12.2016 a trestný rozkaz bol vydaný dňa 11.5.2016 a žalobca podal žalobu dňa 19.12.2016, to znamená, že nárok žalobcu nie je premlčaný.

18. Podľa § 42 ods. 1 zákonníka práce, pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Jedno písomné vyhotovenie pracovnej zmluvy je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi.

19. Podľa § 47 ods. 1 zákonníka práce, odo dňa, keď vznikol pracovný pomer,

a) zamestnávateľ je povinný prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť mu za vykonanú prácu mzdu, utvárať podmienky na plnenie pracovných úloh a dodržiavať ostatné pracovné podmienky ustanovené právnymi predpismi, kolektívnou zmluvou a pracovnou zmluvou,

b) zamestnanec je povinný podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať práce osobne podľa pracovnej zmluvy v určenom pracovnom čase a dodržiavať pracovnú disciplínu.

20. Podľa ust. § 118 ods. 1, ods. 2 zákonníka práce, zamestnávateľ je povinný poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu. Mzda je peňažné plnenie alebo plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu. Za mzdu sa nepovažuje najmä náhrada mzdy, odstupné, odchodné, cestovné náhrady vrátane nenárokových cestovných náhrad, príspevky zo sociálneho fondu, príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie, príspevky na životné poistenie zamestnanca, výnosy z kapitálových podielov (akcií) alebo obligácií, daňový bonus, náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca, doplatky k nemocenským dávkam, náhrada za pracovnú pohotovosť, peňažná náhrada podľa § 83a ods. 4 a iné plnenie poskytované zamestnancovi v súvislosti so zamestnaním podľa tohto zákona, osobitných predpisov, kolektívnej zmluvy alebo pracovnej zmluvy, ktoré nemá charakter mzdy. Za mzdu sa tiež nepovažuje ďalšie plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení. Ako mzda sa posudzuje aj plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu pri príležitosti jeho pracovného výročia alebo životného výročia, ak sa neposkytuje zo zisku po zdanení alebo zo sociálneho fondu.

21. Podľa čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

22. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

23. Podľa § 167 ods. 1 CSP, ak súd neodmietol žalobu podľa § 129 alebo nerozhodol o zastavení konania, doručí žalobu spolu s prílohami žalovanému do vlastných rúk.

24. Podľa § 167 ods. 2 CSP, spolu s doručením žaloby súd žalovaného vyzve, aby sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne vyjadril, a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

25. Podľa § 129 ods. 1 zákonníka práce, mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak.

26. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani.

27. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania.

28. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR 87/1995 Z. z., Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

29. Na základe zisteného skutkového stavu a citovanej právnej úpravy súd žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu a priznal úrok z omeškania vo výške 5 % p. a. odo dňa 1.5.2016 do zaplatenia.

30. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), podľa ktorého ustanovenia platí, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. V danom prípade súd vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu 100 %, pretože bol plne úspešný.

33. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania voči žalovanému rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.